

Arrest

nr. 137 412 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 11 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2014 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 11 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 *bis* van de vreemdelingenwet, van “*de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen*” en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkele grief aanvoert met betrekking tot deze beslissing. Voor zover het beroep gericht is tegen het bestreden bevel, is het onontvankelijk bij gebrek aan enig middel tegen voornoemde beslissing.

De verzoekende partij voert in een enig middel gericht tegen de andere bestreden beslissing de schending aan van voornoemd artikel 9bis, van de “materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen” en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, zonder specifieke beginselen in te roepen, dient erop gewezen te worden dat zij zulke schending niet ontvankelijk kan inroepen.

Aangaande voormeld artikel 9bis en de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij stelt dat de omstandigheid dat zij al meer dan vijftien jaar in België woont en met haar land van herkomst geen bindingen meer heeft, als een buitengewoon element dient aanvaard te worden. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op het als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte element aangaande het verblijf van de verzoekende partij in België en het beweerde verlies van banden met het land van herkomst en dat uitdrukkelijk uiteengezet wordt waarom dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard wordt. Dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, volstaat niet om tot de gegrondheid van het middel te besluiten. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient bovendien erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 25 november 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 13 januari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP is het niet eens dat de middelen ongegrond voorkomen. Er is een probleem met de appreciatie van de buitengewone omstandigheden en de materiële motiveringsplicht. Zij verblijft al meer dan 15 jaar in België en er is geen afweging hieromtrent gebeurd. Gezien het BGV een volgsbeslissing is, dient zij het lot van de hoofdbeslissing te ondergaan en moet dus ook deze beslissing vernietigd te worden. VzP volhardt in het verzoekschrift.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 25 november 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 november 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van “de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen” en van de beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET